

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/46/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012201167
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012201167.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: X., bytom X., E., právne zastúpený: Advokátska kancelária GOGA a spol., s r.o., Žriedlova 3, Košice, proti žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby, Námestie Štefana Kluberta 7, Levoča, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ÚVTOS a ÚVV-84/1-2012 zo dňa 01. augusta 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/183/2012-51 zo dňa 19. júna 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/183/2012-51 zo dňa 19. júna 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. ÚVTOS a ÚVV-84/1-2012 zo dňa 01.08.2012, ktorým bol potvrdený disciplinárny rozkaz č. 3/2010 zo dňa 04.11.2010. Predmetným disciplinárnym rozkazom bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie - zníženie služobného platu o 5 % na dobu dvoch mesiacov. Dôvodom bolo porušenie základných povinností príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže uvedených v § 48 ods. 3 písm. f/, g/, h/, i/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“).

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že v danom prípade bola splnená základná podmienka pre uloženie disciplinárneho opatrenia v súvislosti s § 48 ods. 3 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z.z., pretože v danom prípade žalobca nepravdivo uvádzal skutočnosti, týkajúce sa plnenia služobných povinností iných príslušníkov. Dôkazy, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu boli získané zákonným spôsobom. V prípade ak žalobca nepravdivo uvádzal skutočnosti, aby „pomohol“ v disciplinárnom konaní ppor.

Solčianskemu, tak je naplnená skutková podstata ustanovenia § 48 ods. 3 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z.z. Žalobca zneužil informáciu získanú v súvislosti s výkonom služby na prospech iného, tak aby pomohol tomuto kolegovi aby nebol disciplinárne stíhaný. Súd prvého stupňa uviedol, že v administratívnom spise bol dostatok dôkazov z výpovedí príslušných policajtov k tomu, aby správny orgán vyvodil záver z akých dôvodov došlo k porušeniu služobných povinností všetkých policajtov, ktorí v tom čase vykonávali službu a následne u žalobcu, z akých dôvodov došlo k porušeniu služobných povinností, ktoré boli podrobne rozpísané v napadnutom rozhodnutí. Žalobca v žalobe nenapadol druh disciplinárneho opatrenia - zníženie služobného platu až o 15 % na dobu najviac 3 mesiacov, ktoré podľa názoru súdu prvého stupňa, je prísnejší trest, ako bol uložený X., preto s otázkou druhu uloženia disciplinárneho opatrenia sa súd prvého stupňa nezaoberal. Podstatnou skutočnosťou pre uloženie disciplinárneho opatrenia bolo to, že policajti, ktorí v inkriminovanom období 09.02.2010 vykonávali službu na pracovisku SALEV, s.r.o. neohlásili v čase incidentu napadnutie odsúdenej zamestnancom firmy. Uvedení policajti tento incident neoznámili bezodkladne, až následne, keď sa odsúdené sťažovali pracovníkovi ústavu. Až po tomto oznámení sa uvedení policajti vyjadrovali ako k tomuto incidentu došlo.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a zrušil rozhodnutie riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Levoči č. ÚVTOSaÚVV-84/1-2012 zo dňa 01.08.2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uplatnil si trovy konania vo výške 838,12 €. V dôvodoch uviedol, že najvyšší súd svojím rozhodnutím sp.zn. 3Sžo/53/2011 zo dňa 10.05.2012 zrušil predchádzajúce rozhodnutie žalovaného z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu. Žalovaný sa však námietkami uvedenými v tomto rozsudku najvyššieho súdu neriadil a vydal nové rozhodnutie opätovne bez toho, aby zisťoval skutkový stav objektívne. Nové rozhodnutie žalovaného však nevychádzalo z nijako objektívne zisťovaného skutkového stavu, ale len z podkladov a listín, ktoré existovali v rámci administratívneho spisu. V novom rozhodnutí sa žalovaný nevysporiadal s tou skutočnosťou, že lehota na uloženie disciplinárneho opatrenia už prekludovala, a teda, že prvostupňové rozhodnutie žalovaného je nezákonné, pretože bolo vydané po 30-dňovej prekluzívnej lehote.

Žalovaný zmenil pôvodné odôvodnenie rozhodnutia a prekvalifikoval správanie žalobcu (za ktoré mu bolo uložené disciplinárne opatrenie) na krivú výpoveď, ktorej sa podľa žalovaného mal žalobca dopustiť dňa 05.10.2010 na rokovaní poradnej komisie riaditeľky Ústavu a to tým, že podľa názoru žalovaného chcel žalobca svojou výpoveďou vyvinúť X. z jeho disciplinárneho previnenia a na druhej strane sa podľa názoru žalovaného žalobca zároveň dopustil krivého obvinenia X., ktorého mal podľa názoru žalovaného úmyselne označiť ako osobu zodpovednú za konanie, za ktoré bol disciplinárne potrestaný X.. Ak sa mal žalobca skutočne dopustiť krivej výpovede a krivého obvinenia, mohol tak urobiť na jeho výsluchu pred poradnou komisiou riaditeľky ústavu dňa 05.10.2010. V tejto súvislosti žalobca poukázal na ustanovenie § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., z ktorého má vyplývať, že lehota 30 dní začína plynúť nie odo dňa, ktorý nasleduje po dni, keď sa o disciplinárnom previnení dozvedel ktorýkoľvek z nadriadených, ale už v ten deň, keď sa o tomto previnení dozvedel ktorýkoľvek z nadriadených. 30-dňová lehota na vydanie rozhodnutia tak žalovanému začala plynúť dňa 05.10.2010 a 30-tým dňom (posledným dňom na vydanie rozhodnutia) bol deň 03.11.2010 (nie 04.11.2010). Z tohto dôvodu je podľa názoru žalobcu napadnuté rozhodnutie nezákonné.

Disciplinárne previnenie súvisí s incidentom, ktorý sa mal stať dňa 09.02.2010 na pracovisku spoločnosti SALEV, s.r.o., kde malo dôjsť k verbálnemu konfliktu medzi zamestnancom tejto spoločnosti a odsúdenou V.. Keďže v tento deň vykonávali dozor nad odsúdenými veliteľ eskorty X. a jeho kolega X., žalovaný poukazoval na svoju vnútornú smernicu - Smernicu na výkon služby na pracovisku SALEV, s.r.o., kde v čl. 3 písm. j/, v ktorej je stanovená povinnosť „pravidelne podávať hlásenie veliteľovi zmeny o situácii z pracoviska a to po príchode na pracovisko, cez obedňajšiu

prestávku, pred odchodom z pracoviska a v prípade vzniku mimoriadnej situácie.“ Obsah tejto smernice je však značne vágny, čo spôsobuje, že je možné len ťažko hodnotiť subjektívne rozhodnutie príslušníkov, či aj nejaké slovné urážky zo strany zamestnanca na odsúdenú sa majú považovať za zmenu situácie na pracovisku alebo za mimoriadnu situáciu. Keďže v správnom spise nie je preukázaná intenzita a spôsob predmetného slovného stretu medzi odsúdenou a zamestnancom, je následne možné ťažko objektívne hodnotiť aj samotné konanie zodpovedných príslušníkov, či mali danú skutočnosť ohlásiť.

Žalovaný uviedol, že sa o predmetnom incidente dozvedel až od samotných odsúdených potom, čo sa vrátili z pracoviska. Z toho dôvodu na druhý deň - 10.09.2010 vykonal na danom pracovisku dve nezávislé kontroly. Jednu kontrolu vykonala kpr. Mgr. Hlaváčová - pedagogička referátu pedagogickej a konzultačnej činnosti oddelenia výkonu trestu a výkonu pracoviska a druhú ppor. Pollák - vedúci odborný referent referátu zamestnávania, výroby a odbytu ústavy.

Kpt. Mgr. Hlaváčová vo svojom vyjadrení zo dňa 01.03.2010 z predmetného šetrenia napísala, že na jej otázku „ako došlo k údajnému napadnutiu“, žalobca ako aj X. odpovedali, že „k žiadnemu napadnutiu nedošlo, o žiadnom konflikte nemajú vedomosť“. Taktiež údajne trvali na svojom, že k mimoriadnej udalosti nedošlo.

Na objektivitu vyššie uvedeného záznamu, žalobca už poukazoval niekoľkokrát a to aj v rámci svojho odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu. Je ťažko preskúmateľné, či skutočnosti a slová, ktoré Mgr. Hlaváčová subjektívne posúdila a napísala do svojho vyjadrenia, boli naozaj povedané a myslené v kontexte ako ich žalovaný používa a zakladá na tom disciplinárne previnenie žalobcu. Nehovoriac o tom, že žalobca a jeho kolega mohli naozaj vnímať verbálny konflikt ako bežnú vec pri práci s odsúdenými, a nie ako mimoriadnu udalosť, či okolnosť, ktorú je potrebné hlásiť. Samotná skutočnosť, či žalobca v tom čase povedal aj vetu, že o žiadnom konflikte nemá vedomosť nie je hodnoverne dokázaná, hoci na ňu žalobca poukazoval aj vo svojom odvolaní zo dňa 12.11.2010 proti prvostupňovému rozhodnutiu. Žalovaný sa však pravdivosťou a autenticnosťou tohto tvrdenia nezaoberal. Na danom mieste je preto otázne, či takéto jednostranné a dodatočne spísané písomné stanovisko žalovaného, ktoré má údajne obsahovať aj výpovede a výroky žalobcu možno hodnotiť ako dôkaz a to aj v zmysle obsahu predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu v tejto veci, ktoré sa taktiež venuje otázke hodnotenia a prijatia dôkazov. V celkovom kontexte skutočností, že kontrolu na danom pracovisku vykonávali dve nezávislé osoby ako to tvrdí žalovaný, teda aj ppor. Pollák - vyvstáva otázka, aký bol výsledok kontroly tejto druhej osoby, teda ppor. Polláka a prečo na prípadné takéto zistenia tejto osoby žalovaný taktiež nepoukázal.

Ďalším dôkazom mala byť aj správa zo dňa 22.04.2010 o preskúmaní a prerokovaní odvolania X. proti disciplinárnemu rozkazu vedúceho oddelenia ochrany a obrany ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Levoči (ďalej len „správa zo dňa 22.04.2010“), kde mali byť X. a žalobca vypočutí ako svedkovia. X. mal na tomto prerokovaní povedať, že rozhovor zamestnanca s odsúdenou neoznámil pretože ho už vyriešil v súlade so zákonom. Žalobca mal pred touto komisiou údajne reagovať na vedomosť o konflikte vetou, „mne to nikto neoznámil po návrate z ošetrovania“ (hoci neskôr tvrdí, že mu to oznámil prap. Repaský). K týmto skutočnostiam žalobca vo svojom odvolaní uvádzal, že vetou „mne to nikto neoznámil po návrate z ošetrovania“ reagoval na otázku a kontext o tom, „či má vedomosť, že sa nejaká odsúdená sama pohybovala bez dozoru po chodbe a po WC“ a nie na skutočnosť o nejakom verbálnom konflikte, čo neskôr žalovaný často zamieňa. Hoci v rámci správneho konania žalobca vo svojom odvolaní na tieto skutočnosti opakovane poukazoval a tiež na to, že obsah zápisnice nemal možnosť ovplyvňovať (na str. 3 tohto záznamu je dokonca uvedené, že žalobca bol upozornený, že veľa rozpráva, čo taktiež poukazuje na fakt, aké všetky skutočnosti boli zaznamenané a či v správnom kontexte), žalovaný ani konajúci súd sa s týmito skutočnosťami nevysporiadal. Žalobca poukazoval aj na to, že tieto jeho výpovede ani nemôžu byť použité ako dôkaz, pretože pred touto výpoveďou ani nebol poučený, že vypovedá ako svedok a že môže odmietnuť vypovedať, ak by si výpoveďou mohol privodiť nebezpečenstvo svojho trestného stíhania (analogicky disciplinárneho) a v týchto súvislostiach žalobca dôvodil rozsudkom najvyššieho súdu v tejto veci, ktorý na posúdenie

všeobecnej právnej povahy čestného vyhlásenia použil analogicky zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), keď dôvodil, že hoci v zmysle zákona č. 73/1998 Zb. je použitie Správneho poriadku vylúčené, v prípade ak Najvyšší súd SR posudzuje a vykladá právnu povahu čestného vyhlásenia podľa Správneho poriadku, žalobca je toho názoru, že z tohto pohľadu je potrebné posudzovať aj právnu povahu výpovede žalobcu ako svedka. Žalovaný ako aj prvostupňový súd však uviedli, že žalobca bol poučený a prečítali ustanovenie o jeho poučení, ktoré sa nachádzalo na 1. strane záznamu z rokovania poradnej komisie riaditeľky zo dňa 05.10.2010. Žalobca bol však poučený dňa 05.10.2010, teda pred jeho výsluchom dňa 05.10.2010, nie však pred výsluchom dňa 22.04.2010. Práve z uvedeného dôvodu žalobca namietal, že jeho výpoveď zo dňa 22.04.2010, či jeho výroky vo vyjadrení Mgr. Halváčovej neboli získané zákonným spôsobom, preto ich nie je možné v tomto konaní používať ako dôkaz a následne ich obsah porovnávať z jeho výpoveďou zo dňa 05.10.2010.

Žalobca zhrnul skutkový stav na základe týchto dôkazov:

Výpoveď žalobcu dňa 05.10.2010 je spísaná v Zázname z rokovania poradnej komisie riaditeľky Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Levoči k spracovaniu návrhu stanoviska k odvolaniu X. voči rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania (ďalej len „Záznam z rokovania poradnej komisie riaditeľky zo dňa 05.10.2010“). V predmetnom zázname je spracovaná aj výpoveď žalobcu, v ktorej uviedol, že o existencii verbálneho konfliktu na pracovisku, ktorý sa mal odohrať počas jeho neprítomnosti na pracovisku (v tom čase bol u zubára), sa dozvedel od X., ktorý ho v tom čase zastupoval. X. mu údajne taktiež povedal, že túto situáciu už vyriešil a že bude o tom informovať nadriadených. V tomto zázname je spracovaná aj výpoveď X., ktorý naopak tvrdil, že je pravdou, že v daný deň asi trištvrte hodiny zastupoval žalobcu na jeho pracovisku, avšak v tom čase sa žiadny konflikt neodohral a keď sa vrátil žalobca, odovzdal mu službu a dostavil sa do ústavu. Tieto skutočnosti X. následne uviedol aj do svojho písomného stanoviska zo dňa 01.11.2010. Žalovaný teda len na základe jedného dôkazu, t.j. tvrdenia žalobcu proti tvrdeniu X. vyvodil záver, že žalobca sa dopustil krivého obvinenia X. a krivej výpovede (žalovaný taktiež nepreukázal resp. nezisťoval úmysel žalobcu o krivom obvinení X., ak žalovaný tvrdil, že žalobca úmyselne označil za zodpovedného X.). Žalobca sa však bráni, že vypovedal pravdivo a žalovaný objektívnosť a pravdivosť jeho tvrdenia nijako objektívne nezisťoval, hoci mu túto povinnosť uložil najvyšší súd vo svojom zrušovacom rozhodnutí.

Žalobca tvrdil, že vypovedal pravdivo a jeho tvrdenie je tvrdením proti tvrdeniu X.. Žalobca v tejto súvislosti opakovane poukazoval na čestné vyhlásenie zamestnanca spoločnosti SALEV, s.r.o. p. H. zo dňa 23.10.2010, ktorý vyhlásil, že keď sa on za konflikt ospravedlnil odsúdenej p. V., na pracovisku boli prítomní X. a X.. Hoci prvostupňový súd reagoval na tento dôkaz záverom, že údajne nemá výpovednú hodnotu, pretože len deklaruje stav, teda objektívnu skutočnosť, že uvedení policajti mali v tom čase službu, konajúci súd sa opomenul vysporiadať s tou skutočnosťou, že tento dôkaz môže svedčať aj o tom, že konflikt sa stal počas prítomnosti X., keď bol žalobca u zubára a teda že ako nepravdivé vyznieva tvrdenie X. a nie žalobcu. Na zistenie pravdivosti a objektivity týchto skutkových okolností však žalovaný nevykonával žiadny ďalší dôkaz ako napr. objektívne zhodnotenie tohto čestného vyhlásenia, výsluch p. Z. alebo odsúdenej V., konfrontácia žalobcu s X. o sporných okolnostiach a pod. Ak bolo teda pôvodné rozhodnutie žalovaného podľa rozsudku najvyššieho súdu sp.zn. 3Sžo/53/2011 zo dňa 10.05.2012 vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, nemôže byť ani ďalšie rozhodnutie žalovaného, ktoré vychádza z toho istého spisu a z tých istých listín považované za zákonné. Skutkový stav sa nemôže raz považovať za zistený neobjektívne druhýkrát bez akýchkoľvek nových dôkazov za zistený objektívne.

Na záver ešte žalobca poukázal na to, že rovnopis prvostupňového rozhodnutia, ktorý mu bol doručený, neobsahoval odtlačok pečiatky štátneho znaku. Ak sa v administratívnom spise nachádza predmetné rozhodnutie s odtlačkom pečiatky, žalobca nemá možnosť ovplyvňovať obsah administratívneho spisu, avšak jemu bolo doručené rozhodnutie bez tejto pečiatky. Na túto skutočnosť žalobca poukázal aj na zasadnutie poradnej komisie dňa 27.12.2010, avšak žalovaný toto rozhodnutie nijakým spôsobom neopravil. Originál rozhodnutia predložil žalobca aj na pojednávaní pred súdom prvého stupňa. Pokiaľ nie je rozhodnutie opatrené štátnym znakom, nesplňa zákonné náležitosti pre jeho formu.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/183/2012-51 zo dňa 19.06.2013 ako vecne správny potvrdil. V dôvodoch uviedol, že žalobca namieta tie isté skutočnosti, ku ktorým sa už žalovaný vyjadril písomne ako aj ústne na pojednávaní dňa 19.06.2013. Uviedol, že námietka preklúzie práva žalovaného na uloženie disciplinárneho opatrenia žalobcovi v zmysle § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. je irelevantná. Žalobca sa disciplinárneho previnenia dopustil svojou výpoveďou pred senátom poradnej komisie riaditeľky Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Levoči dňa 05.10.2010. Ako vyplýva z úradného záznamu zo dňa 07.10.2010 uvedená skutočnosť - disciplinárne previnenie žalobcu, bola konštatovaná zástupcom riaditeľky ústavu dňa 06.10.2010 a nasledujúci deň, t.j. 07.10.2010 postúpená vedúcemu oddelenia ochrany a obrany mjr. Ing. Ružbáckemu ako nadriadenému žalobcu s disciplinárnou právomocou na vybavenie. Odhladiac od tohto časového sledu s dôrazom na dikciu zákona č. 73/1998 Z.z. v § 57 ods. 1, ak k disciplinárnemu previneniu aj podľa názoru súdu prvého stupňa došlo dňa 05.10.2010, k prekludovaniu nároku nedošlo. Ustanovenie § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. je špeciálnym ustanovením, ktorý však v § 262 ods. 1 upravuje počítanie lehoty uvedenej v § 57 ods. 1 tak, že lehota určená podľa dní začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Posledným dňom tejto zákonom stanovenej lehoty bol 4. november 2010, kedy aj bolo disciplinárne opatrenie žalobcovi uložené.

K otázke objektívnosti zisteného skutkového stavu, nemožnosti žalobcu vyjadrovať s k vykonaným dôkazom, nedodržaniu analógie Správneho poriadku pri vykonávaní dôkazu výpoveďou svedka sa žalovaný dostatočne vyjadril v stanovisku k žalobe, ako aj na pojednávaní pred súdom prvého stupňa.

Smernica na výkon služby na pracovisku zo dňa 12.10.2009 je normou upravujúcou základný rámec povinností príslušníka, s odkazom a v nadväznosti na povinnosti vyplývajúce z ďalších, ako interných, tak aj všeobecných právnych noriem. Povinnosť príslušníka pod písm. j/ v čl. 3 smernice nie je možné riadne plniť bez znalosti povinností nadriadeného (nakoľko žalobca bol v uvedený deň incidentu veliteľom eskorty - písm. o/ smernice) upravené v zákone, bez znalosti interného predpisu definujúceho pojem „mimoriadna udalosť“ (RGR č. 8/2008 o mimoriadnych udalostiach v Zbore väzenskej a justičnej strážne § 2 ods. 1 písm. d/: „konanie obvineného alebo odsúdeného, ktoré je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a môže ním byť marený účel výkonu väzby alebo výkonu trestu“), a znalosti všeobecného predpisu, ku ktorého porušeniu takýmto konaním odsúdeného došlo (zákon č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov § 40 ods. 1 podľa ktorého sa odsúdenému zakazuje pod písm. a/ „nadväzovať kontakty s inými osobami v rozpore s týmto zákonom alebo pokynom vydaným na základe tohto zákona“). Znalosť všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich štátnu službu, činnosť Zboru väzenskej a justičnej strážne (ďalej len „zbor“), výkon trestu odňatia slobody, výkon väzby a ne nadväzujúcich vykonávacích a interných predpisov je nevyhnutnou podmienkou výkonu štátnej služby príslušníkov a základnou povinnosťou príslušníka v zmysle § 48 ods. 3 zákona. Preukázateľnosť oboznámenia sa žalobcu s týmito normami vyplýva z osvedčení o absolvovaní policajného vzdelávania (u žalobcu konkrétne 28.11.2008 - špecializované odborné vzdelávanie I.). O neopodstatnenosti tejto námietky svedčí aj názor senátu prvostupňového súdu v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku na str. 5 prvý odsek, kde súd konštatuje že základnou povinnosťou „nadriadeného“ (veliteľa eskorty) je okrem vyhodnotenia situácie ako mimoriadnej aj povinnosť sám sa informovať o udalostiach na pracovisku v čase jeho neprítomnosti.

V prípade vykonania dôkazu výpoveďou žalobcu pred poradnou komisiou riaditeľky ústavu (dňa 22.04.2010 a 05.10.2010) žalovaný k svojmu názoru v stanovisku k žalobe len dodáva, že v tomto prípade nemožno uplatňovať analógiu správneho poriadku (keďže zákon č. 73/1998 Z.z. jeho subsidiaritu v konaní vo veciach služobného pomeru nepripúšťa) ale je potrebné vychádzať z analógie „špecifickosti“ výkonu štátnej služby a jej úpravy v tomto zákone, kde povinnosť konať čestne (vypovedať pravdivo) nevychádza z konkrétneho ustanovenia, ale zo služobnej prisahy, ktorej zloženie je podmienkou vzniku služobného pomeru a jej dodržiavanie podmienkou riadneho výkonu štátnej služby.

Preto námietka o nepoužiteľnosti výpovedí žalobcu ako dôkazov v tomto konaní neobstojí. Rovnako má žalovaný za to, že vykonanými dôkazmi predloženými v administratívnych spisoch žalovaného (Príloha č. 1 a Príloha č. 2) bol dostatočne a objektívne zistený skutkový stav a preukázaná skutočnosť, pre ktorú bolo disciplinárne konanie vedené a následne uložené disciplinárne opatrenie a to, že žalovaný svoje povinnosti príslušníka zboru porušil.

Na záver žalovaný uviedol, že zákon napriek taxatívnemu výpočtu náležitostí rozhodnutia nesankcionuje ich nedostatok (resp. neexistenciu - chýbajúci odtlačok pečiatky orgánu, ktorý rozhodnutie vydal) neplatnosťou rozhodnutia, naopak pripúšťa ich doplnenie na základe návrhu, alebo aj bez neho, preto otázka platnosti rozhodnutia, ktoré ani nie je predmetom žaloby je v kontexte uvedených skutočností irelevantná.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk najmenej päť dní vopred, v senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011) a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu senát najvyššieho súdu zistil, že dňa 09.02.2010 došlo na pracovisku SALEV, s.r.o. k verbálnemu napadnutiu odsúdenej V. civilným zamestnancom firmy. Správne orgány dospeli k záveru, že konflikt na pracovisku medzi odsúdenými a verbálny útok zamestnanca na odsúdenú možno považovať za mimoriadnu situáciu, a preto bolo povinnosťou X. informovať o tejto situácii svojho bezprostredného nadriadeného, ktorým bol v danom prípade X. (žalobca). Dňa 22.04.2010 sa uskutočnilo ústne pojednávanie za účelom prerokovania odvolania X. proti uloženému disciplinárnemu rozkazu. X. uviedol, že incident zamestnanca s odsúdenou neoznámil z dôvodu, že ho vyriešil na mieste v súlade so zákonom. Uviedol, že v deň, kedy sa stal konflikt bol X. u zubára. Z výpovede žalobcu zo dňa 22.04.2010 vyplynulo, že ho X. o predmetnom incidente neinformoval. Uviedol, že v čase vykonania ústneho pojednávania už mal vedomosť o predmetnom incidente. Dňa 17.06.2010 X. podal vyhlásenie, že dňa 09.02.2010 bol vyslaný na prestriedanie X., čo trvalo zhruba 30 - 40 minút. Uviedol, že počas jeho pôsobenia sa na pracovisku nevyskytol žiadny problém a ani ho nikto o žiadnej udalosti neinformoval. Uviedol, že s následným disciplinárnym konaním X., ho tento dennodenne presviedčal, aby zobral vinu na seba, že ten konflikt sa stal na pracovisku práve v čase prítomnosti X.. Uviedol, že toto ovplyvňovanie mohli počuť aj viacerí jeho kolegovia, ktorých mená uviedol. Toto vyhlásenie vykonal z preventívnych dôvodov, z dôvodu vyhrocujúcej sa situácie na pracovisku. Dňa 22.09.2010 podal žalobca čestné vyhlásenie, v ktorom uviedol, že počas konfliktu sa na pracovisku SALEV, s.r.o. nenachádzal z dôvodu návštevy lekára. Počas jeho neprítomnosti ho zastupoval X., ktorý mu po príchode oznámil, že X. ho informoval o tom, že na pracovisku bol konflikt medzi odsúdenou a civilným zamestnancom firmy. Na pojednávaní komisie vypovedal, že X. ho neinformoval o konflikte, pretože o konflikte ho informoval X.. Dňa 05.10.2010 sa uskutočnilo rokovanie poradnej komisie riaditeľky Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Levoči, na ktorom žalobca uviedol, že po návrate na stanovisko po stomatologickom ošetrení mu X. oznámil, že sa na pracovisku vyskytol konflikt medzi odsúdenou a civilným zamestnancom, ale že ho už vyriešil a bude o tom informovať nadriadených v Ústave. Pred výpoveďou bol poučený, že má vypovedať pravdivo a čestne. X. vo svojej výpovedi uviedol, že počas jeho zastupovania sa neodohral žiadny konflikt medzi odsúdenými a civilnými zamestnancami. Uviedol, že nepozná dôvod, pre ktorý X. vypovedá tak, ako vypovedá a dodal, že X. ho nahováral, aby to zobral na seba a potvrdil mu jeho verziu. Vypovedali tiež ďalší príslušníci, ktorí uviedli, že si všimli neštandardné správanie X., ale nikto z nich priamo jeho ovplyvňovanie nepočul. X. na tomto pojednávaní komisie odmietol vypovedať z dôvodu, že už všetko uviedol. V konaní bolo tiež predložené čestné vyhlásenie civilného zamestnanca, ktorý mal konflikt s odsúdenou V., kde uviedol, že X. a X.

boli prítomní, keď sa odsúdenej ospravedlnil. Druhostupňovým rozhodnutím Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby č. ÚVTOSaÚVV-36/1-2011 zo dňa 01.02.2011 bol zmenený disciplinárny rozkaz žalobcu tak, že mu podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. bolo uložené disciplinárne opatrenie - zníženie služobného platu o 5% na dobu dvoch mesiacov. Dôvodom bolo, že žalobca predložil čestné prehlásenie žalobcu, ktoré bolo v rozpore s objektívnym stavom, je nepravdivé a žalobca nekonal čestne. Žalobca tak konal v rozpore s ustanoveniami § 17 ods. 1 a § 47 zákona č. 73/1998 Z.z. Predmetné druhostupňové rozhodnutie bolo zrušené na základe rozsudku najvyššieho súdu sp.zn. 3Sžo/53/2011 zo dňa 10.05.2012 z dôvodu, že všeobecné čestné vyhlásenie podľa Správneho poriadku nemožno použiť v konaniach podľa zákona č. 73/1998 Z.z., ktorý v ustanovení § 247a pôsobnosť Správneho poriadku vylučuje. Možnosti použitia čestného prehlásenia sú v zákone č. 73/1998 Z.z. taxatívne ustanovené. V disciplinárnom konaní ho namiesto dôkazu nie je možné použiť. Čestné vyhlásenie žalobcu zo dňa 22.09.2010 možno považovať iba za návrh na vykonanie výsluchu svedka na v ňom identifikované skutočnosti. Právne následky nepravdivých údajov sú však spájané až s nepravdivou svedeckou výpoveďou. Najvyšší súd poukázal na ustanovenia § 48 ods. 3 písm. h/, § 48a ods. 12 písm. b/, § 47 a § 56 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z.z. a uviedol, že žalovaný správny orgán sa týmito ustanoveniami neriadil, a preto bolo administratívne rozhodnutie vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Po vrátení veci žalovaný opätovne prerokoval odvolanie žalobcu proti disciplinárnemu rozkazu. Žalobcovi bol oznámený termín rokovania ako aj zloženie senátu, tento však neprejavil záujem zúčastniť sa rokovania. Senát poradnej komisie opätovne preskúmal všetky podania v danom disciplinárnom konaní vo svetle rozsudku najvyššieho súdu sp.zn. 3Sžo/53/2011 zo dňa 10.05.2012. Žalovaný druhostupňovým rozhodnutím č. ÚVTOS a ÚVV-84/1/2012 zo dňa 01.08.2012 zamietol odvolanie žalobcu a disciplinárny rozkaz č. 3/2010 zo dňa 04.11.2010 potvrdil. Žalovaný v dôvodoch napadnutého druhostupňového rozhodnutia uviedol, že na rokovaní poradnej komisie dňa 05.10.2010 žalobca uviedol, že o konflikte medzi odsúdenou a civilným zamestnancom firmy ho informoval X., tento konflikt vyriešil a mal o ňom informovať nadriadených v ústave. Na základe vykonaných pohovorov vyplynuli skutočnosti, že žalobca sa dopustil krivej výpovede za účelom vyvinenia X. z disciplinárneho previnenia a krivého obvinenia ppor. Repaského. Týmto konaním mal žalobca porušiť základné povinnosti policajta stanovené zákonom č. 73/1998 Z.z. v § 48 ods. 3 písm. f/, g/, h/, i/ a služobnú prisahu. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na viaceré rozpory vo výpovediach žalobcu, čo nemožno považovať za prejav čestnosti deklarovanej v služobnej prisahu.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný

f/ zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného,

g/ v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

h/ dodržiavať služobnú disciplínu,

i/ vykonávať štátnu službu nestranne.

Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z. z. služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie:

„Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

Podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. disciplinárnym opatrením je zníženie služobného platu až o 15% na dobu najviac troch mesiacov.

Podľa § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie najskôr v nasledujúci deň po spáchaní disciplinárneho previnenia a len do 30 dní odo dňa, keď sa o disciplinárnom previnení dozvedel ktorýkoľvek z nadriadených, najneskôr však do jedného roka odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Ak konanie policajta, v ktorom možno vidieť naplnenie skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia, bolo predmetom prešetrovania iného orgánu, lehota 30 dní na uloženie disciplinárneho opatrenia sa začína dňom, keď sa ktorýkoľvek z nadriadených policajta dozvedel o výsledku tohto prešetrovania; táto lehota platí aj v prípade, ak prvostupňové rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia bolo zrušené a ak vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Podľa § 262 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. lehota určená podľa dní sa začína dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihladením na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

V prejednávanej veci ostalo sporné, či bolo dostatočným spôsobom vykonané dokazovanie a následné hodnotenie dôkazov správnymi orgánmi postačovalo na preukázanie toho, že žalobca svojím konaním porušil vyššie uvedené ustanovenia zákona č. 73/1998 Z.z..

Prvostupňový súd správne uviedol, že v danom prípade už nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie, keďže v administratívnom spise bol dostatok dôkazov z výpovedí príslušných policajtov k tomu, aby správny orgán vyvodil záver z akých dôvodov došlo k porušeniu služobných povinností. Najvyšší súd SR vo svojom zrušujúcom rozsudku sp.zn. 3Sžo/53/2011 zo dňa 10.05.2012 uviedol, že v disciplinárnom konaní podľa zákona č. 73/1998 Z.z. nie je možné ako dôkaz použiť čestné vyhlásenie. Keďže správne orgány nevykonali ďalšie dôkazy na preukázanie skutočností uvádzaných v čestnom vyhlásení, nebolo ho možné v disciplinárnom konaní ako dôkaz použiť. V tomto smere aj najvyšší súd v rozsudku sp.zn. 3Sžo/53/2011 zo dňa 10.05.2012 poukázal na nedostatočne zistený skutkový stav. Po vrátení veci súdom však žalovaný správny orgán opätovne prejednal disciplinárne previnenie žalobcu a dospel k záveru, že aj z ostatných vykonaných dôkazov je možné vyvodiť záver, akým spôsobom došlo k porušeniu služobných povinností stanovených v § 48 ods. 3, § 47, § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. a podané čestné vyhlásenie z hodnotenia dôkazov vylúčil. Nejednoznačné tvrdenia žalobcu, ktoré uviedol dňa 22.04.2010 na ústnom pojednávaní, konkrétne odpoveď na otázku: „Viete o nejakom konflikte, ktorý sa odohral medzi zamestnancom a odsúdenou, resp. medzi odsúdenými navzájom?“ - „Už teraz viem.“ Z tejto odpovede žalobcu možno vyvodiť, že sa o predmetnom konflikte medzi zamestnancom a odsúdenou dozvedel až neskôr, a nie hneď od X. dňa 09.02.2010 po jeho návrate na pracovisko po stomatologickom ošetrení. X. rovnako dňa 22.04.2010 na ústnom pojednávaní uviedol: „Neoznámil som rozhovor zamestnanca s odsúdenou, lebo som ho vyriešil v súlade so zákonom“. Tieto vyjadrenia sú následne v rozpore s vyjadrením žalobcu dňa 05.10.2010, kde bol poučený o povinnosti vypovedať čestne a pravdivo, konkrétne: „Po návrate na stanovisko mi X. oznámil, že sa na pracovisku vyskytol konflikt medzi odsúdenou a civilným zamestnancom, ale že ho už vyriešil a bude o tom informovať nadriadených v ústave.“ Žalobcovi bol oznámený nový termín rokovania o jeho disciplinárnom previnení na deň 21.06.2012, žalobca však vykonanie nových dôkazov nenavrhol a ani neprejavil záujem zúčastniť

sa rokovania poradnej komisie.

K námietke žalobcu týkajúcej sa 30-dňovej lehoty na uloženie disciplinárneho opatrenia, senát odvolacieho súdu poukazuje na ustanovenie § 262 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorý upravuje počítanie lehôt stanovených v zákone č. 73/1998 Z.z. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa mal disciplinárneho previnenia dopustiť dňa 05.10.2010 na rokovaní poradnej komisie riaditeľky Ústavu svojou výpoveďou a lehota na uloženie disciplinárneho opatrenia začala plynúť dňa 06.10.2010 a skončila tridsiatym dňom, t.j. 04.11.2010 a v daný deň bol aj disciplinárny rozkaz č. 3/2010 vydaný. Na základe uvedeného považuje senát odvolacieho súdu túto námietku žalobcu za neopodstatnenú.

Námietka žalobcu týkajúca sa obsahu Smernice na výkon služby na pracovisku SALEV, s.r.o. sa týka hodnotenia vzniknutej mimoriadnej situácie a nie toho, či žalobca vypovedal čestne a pravdivo o tom, čo sa naozaj v daný deň stalo, prípadne kto mu zmenu situácie na pracovisku oznámil, resp. neoznámil. Vzhľadom na to, že táto námietka sa netýka disciplinárneho konania žalobcu, aj túto námietku vyhodnotil senát odvolacieho súdu ako neopodstatnenú.

Z obsahu administratívneho spisu (konkrétne Správa o preskúmaní a prerokovaní odvolania X. zo dňa 22.04.2010) vyplýva, že X. vykonal kontrolu na predmetnom pracovisku v dielni, kde dozor vykonával X. a zistil, že v danej miestnosti hralo neprimerane hlasno rádio, X. sedel počas výkonu dozoru na pracovisku na stoličke s nohami vyloženými na stole a jedna z odsúdených sa sama bez dozoru pohybovala v priestoroch chodby a WC. Z uvedeného vyplýva, že zistenia z kontroly X. sa týkali spôsobu výkonu dozoru X. a zistenia, že jedna z odsúdených sa sama pohybovala v priestoroch chodby. Jeho zistenia sa netýkali incidentu civilného zamestnanca s odsúdenou.

K námietke týkajúcej sa správy zo dňa 22.04.2010 senát odvolacieho súdu uvádza, že žalobca nie je disciplinárne stíhaný za túto výpoveď. Pochybnosti o hodnovernosti výpovedí žalobcu vyplynuli až z jeho ďalšieho konania. Senát odvolacieho súdu sa taktiež stotožnil s prvostupňovým súdom v tom, že čestné prehlásenie p. H. len deklaruje, že sa dňa 09.02.2010 na pracovisku odohral incident medzi ním a odsúdenou, za ktorý sa odsúdenej ospravedlnil.

V administratívnom spise žalovaného napadnuté administratívne rozhodnutia obsahujú všetky zákonom predpísané náležitosti, preto nie je dôvod pochybovať o autentickeosti napadnutých administratívnych rozhodnutí. Prípadnú chybu na rovnopise rozhodnutia, ktorý bol žalobcovi doručený, je možné považovať za zrejmu nesprávnosť, ktorá nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia a je ju možné kedykoľvek opraviť.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.